

גאולה פלחן

*

כי לא יראה האדם את עצמו
וחי

ימים שכוחים אורבים בו
להתרת הברית עם הליל

הבטחות מלעיגות על עצמן
ספונות במבט החתום

חרבות בנינים שמעולם לא נבנו
מדפקות לשוא על דלתו של אדריכל הדמיון

הצחוק הפורע סדרי עולם
נבלע טרם לדתו במרתף הרעבתן

הטהר המתנשא על המציאות
חושש מאבדן במגע עם הממשי

היקר מכל – אובר בתרגום
אבל, זו דרכה של הולדה
זו דרכה של בריאה

כי אין שלם
מחוץ למעגל האינסופי של התהוות והפסד

פשוט אין

*

הבית שתול על קיסמים דקים
התהום משקעת במחשבים
בסיס לקיומו
ואים בחרבנו

תהום אורבת ואוהבת
פוטנציאל אינסופי של אפשריות
וודאות החמצתן

צמיחה אינסופית – וגניזה אינסופית

תהום,

את הנושאת את עבר העתיד – ומאכלת את חלומות ההנה
קולך לא נשמע – ודממתך בוקעת רקיעים
רחוקה את מכל – ולב ההנה בך הוא

את ההעלם המחלט – וההתגלות הבסיסית ביותר בנפש כל חי

את המוסיקה שכל השומע אותה יחרש
ואינסופיות צבעיך מלגלגת על הדמיון המשלח ביותר

את הלא כלום המתריס את אינותו
ולכן את הכל הכובש את עצמתו וזן אותנו בחיים

21.7.2002

גאולה פלחן

*

מכל
אשר חוצץ
בין הדעות לאמת

ממעמקים
ומגבהים
קראתי

מן
השחר
המאחר
ועד
ללילה
המשתהה

משמשות
ומלילות
אין-כוכבים
בהם
טבעתי

העין
קשובה
לקול
המזר
והנפלה

מקריסת
הלב
ומהתפעמותו
עד
ללא-הכיל

מקצר היד
ומתושיה
שעז תגדיל

מן
הערפל המבהיר
ומהראות המסמאת

